

saa have været heldigt, om Andragerne havde antydnet en Smule om, hvilke Forholdsregler man ønskede for at hemme dette formentlige tiltagende Løsgængeri paa Landet. Forholdet er jo saadan, mine Herrer, at man ofte er tilbøjelig til at betragte de rejsende Haandværkssvende, der passere Landsbyen, som Løsgængere eller Vagabonder. I saa Henseende hørte jeg under Forhandlingerne angaaende Lovforslaget om Pryglestraf en Udtalelse fra det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), som i høj Grad tyder paa, hvorledes man betragter Haandværkssvende, der passere Landsbyerne, hvorledes man er tilbøjelig til at slaa dem sammen med Bøller, Løsgængere og Vagabonder. Det ærede Medlem udtalte bl. a. følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Jeg, som har min Slægt og mine fleste Forbindelser paa Landet, faar somme Tider Henvendelser ogsaa om dette Spørgsmaal, og det er mig bekendt, at man paa Landet ofte er saa behersket af Frygt for de Mennesker, der drive omkring paa Vejene og ernære sig ved Tiggeri, at man ikke tør lade være at give dem Gaver, og naar de forlade en Gaard eller et Hus efter at have modtaget en Gave, stiller man Folk ud for at holde Øje med dem, fordi man frygter, at de ikke forlade det paagældende Sted, og for at se efter, at de virkelig gaa deres Vej og ikke vende tilbage for at gøre Ulykker“. Se denne Udtalelse af det ærede Medlem for Hillerød viser tydeligt, hvorledes man ofte ude paa Landet er tilbøjelig til at betragte den rejsende Haandværkssvend, som maaske kommer ind i en Gaard eller et Hus og beder om et Stykke Mad, som saadan en ganske almindelig Løsgænger og Vagabond. Jeg mener derfor, at der er al Anledning til at være forsigtig med at gøre Indstillinger til den højtærede Justitsminister angaaende en Sag som den, der foreligger her, thi man ved jo ikke, hvilke Forholdsregler den højtærede Minister kunde finde paa at træffe, for saa vidt denne Indstilling bliver gjort, og jeg for mit Vedkommende vil ikke give yderligere Anledning til barbariske Straffebestemmelser over for den Slags Folk, som passere Landevejen, og som ikke ere Turister og fine rejsende, men ere daarlig klædte, have faa Penge i Lommen osv. De kunne have det haardt nok i Forvejen, og jeg vil i alt Fald ikke saadan paa Lykke og Fromme overgive denne Sag til den højtærede Justitsministers Forgodtbefindende. Derfor har jeg altsaa ikke kunnet følge det øvrige Udvalg

med at anbefale denne Sag henvist til den ærede Minister. En anden Ting er det, hvis man f. Eks. hvad Udgifterne til den Slags Folks Hjemsendelse eller lignende angaar, kunde ønske nogen Forandring; da kan jeg for mit Vedkommende naturligvis ikke have noget derimod. Men saadan i al Almindelighed og paa bedste Beskub uden at vide noget som helst bestemt i Forvejen om, hvad man vil gøre, at henvise et saadant Andragende til Justitsministeren, har jeg for mit Vedkommende ikke kunnet være med til.

**Dinesen:** Det ærede Medlem, som nu talte, tillod sig en fuldkommen Misfortolkning af mine Udtalelser forgangen Dag. Jeg sigtede i denne Ytring ikke til rejsende Haandværkssvende, selv om det sker, hvad der jo kan være Tilfældet, at de skulde bede om lidt til Hjælp. De Personer, jeg talte om forgangen Dag, vare dem, der komme ind under Begrebet Bøller, og til dem regner jeg ikke Haandværkssvende.

**Bluhme:** Som allerede udtalt har jeg sluttet mig til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) med Hensyn til en Opfordring til Tinget om at henvise Andragende, Nr. 3, til den højtærede Minister. Naar jeg har gjort det, er det i Betragtning dels af Andragendets Indhold og dels af den Skæbne, det har haft. Det har nemlig tidligere været for her i Tinget, men det er blevet nægtet Fremme fra Udvalgets Side, fordi der ikke forelaa noget Svar fra den højtærede Minister. Af samme Grund mente Flertallet i Udvalget i Aar at ville afvise det. Der forligger heller intet Svar i Aar, men Andragendet lyder paa, at man henvender sig til den høje Regering og Rigsdag med Anmodning om at optage Sagen til Drøftelse og dernæst at overveje, hvorvidt man kan gøre noget i den paagældende Retning. Naar der nu ikke foreligger noget Svar fra Ministeren, er det formodentlig, fordi han endnu har Sagen under Drøftelse, og saa kan der altsaa ikke være noget Svar, og selv om han har drøftet den, er det ikke sagt, at han derfor har truffet nogen Bestemmelse om, hvorledes disse Ulemper kunne hæves. Det kan jo ikke være Ministerens Sag at svare enhver, der kommer med et Andragende om, at han vil tage under Overvejelse, hvorvidt han kan gøre nogen Forandring i den bestaaende Lovgivning. Men i Betragtning af, at man altsaa ikke kan vente noget